

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

A KOMMUNISTÁK MI VAGYUNK!

AZ MSZP SOHA NEM VOLT, SOHA NEM LESZ SZOCIALISTA!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

KÍVÁNCSI VAGYOK

Kíváncsi vagyok, hogy mi történhetett az Egyesült Államok budapesti nagykövetségén június 23-án. A hírek szerint Jeffrey Levine ideiglenes ügyvivő „kereszta megbeszélést” szervezett. Ez önmagában nem lenne érdekes, hiszen miért is ne rendezhetne. Elvégre diplomata. Az érdekes az, hogy kiket hívott meg. És most tessék idefigyelni! Az amerikai diplomata amerikai egészségügyi cégeket hívott meg és Székely Tamás minisztert, a téma magyar felelősét, továbbá fontos magyar hivatalnokokat a gazdasági minisztériumból és a pénzügyből. Kíváncsi vagyok, hogy három órán keresztül miről beszéltek. Kíváncsi vagyok, hogy mit fed a rejtélyes megfogalmazás, mi szerint a „magyar egészségügyet érintő kihívásokról” esett szó. Kíváncsi vagyok arra is, hogy minek hozták létre az Amerikai - Magyar Egészségügyi Munkacsoportot, amely célja a hivatalos indoklás szerint az, hogy a magyar egészségügyi piacon elősegítsék az „átláthatóságot, az innovációt és a piacra való jutást”. Kíváncsi vagyok, hogy a szocialista kormány mit ígér az amerikaiaknak. Magyar állampolgárként jogom van tudni. És Önöknek is joguk van tudni. Ne hagyják, hogy becsapják magukat!

BALOLDALI EGYSÉG

A múlt héten Venezuela magyarországi nagykövetsége rendezett találkozót az ország függetlensége kikiáltásának

ünnepén. Az igen kedves és rokonszenves ügyvivő asszony sok mindenkit meghívott, jórészt a magyarországi baloldal különböző szervezeteinek képviselőit. Jórészt olyanokat, akik, ha az utcán találkoznának, átmennének a másik oldalra. Nem voltak ott a szocialisták, vagy azért, mert nem hívták őket, vagy azért, mert ők nem nagyon rokonszenveznek a venezuelai forradalommal. Az egyik felszólaló feltett egy kérdést: miért van az, hogy Venezuelában a baloldali erők egységben vannak, Magyarországon pedig nincs ilyen egység? A kérdés tapintatlan volt, hiszen az ügyvivőnek szólt, akinek nem tiszte kommentálni a magyar belpolitikát. Nem is tette. Na, de mit is válaszolhatunk erre? Nos, tény, hogy a baloldali erők támogatják Chávez elnök politikáját. Nem véletlenül. Chávez ugyanis fellép az USA egyeduralkodó, a multinacionális vállalatok túlsúlya ellen, támogatja a hazai kis- és középvállalkozókat a külföldiekkel szemben, emeli a dolgozó tömegek életszínvonalát, és bevonja őket a politikai ügyek érdemi intézésébe. Ez még nem szocializmus, de ezen az úton kell továbbmenni, ha szocializmust akarnak. Ezt a politikát sok baloldali erő támogatja. Igaz, a kommunisták kívül maradtak a Venezuelai Szocialista Egységpárton (PSUV), mert nem akarnak szervezetileg és ideológiailag felolvadni egy ideológiailag sokszínű szervezetben. De politikailag támogatják. Na, már most, miért nincs ugyanez Magyarországon? Nos, nálunk nincsenek Chávezek, csak Gyurcsányok, Bajnaik,

akik még csak nem is hasonlítanak a venezuelai elnökre. Chávez a multik és az USA ellen harcol, a magyar szocialisták a multikat és az amerikaiakat szolgálják ki. A venezuelai szocialisták adnak a népnek, a magyarok elvesznek a néptől. Ennyi! Nos, ha a magyar szocialisták ugyanazt tennék, mint Chávez Venezuelában, melléjük állnánk, és sok baloldali ember is támogatná őket. Lenne baloldali egység. De nem ez a helyzet.

ELLENFORRADALOM EXPORTRA

Hogy mire nem jó az Internet! Elolvashatod például az Állami Számvevőszék jelentését a Demokrácia Központ Közalapítvány gazdálkodásának ellenőrzéséről. Ha nem tudnád, ezt a kis szervezetet és vele együtt egy hasonló nevű intézetet 2005-ben a magyar kormány hozta létre. Az alapítvány deklarált célja a „demokratikus berendezkedés földrajzi korlátoktól mentes elterjedéséhez való hozzájárulás.” Lefordítom magyarra. Ez azt jelenti, hogy szilárd meggyőződésünk szerint sehol a világban nincs jobb, mint a magyar tőkés rendszer, és nekünk kutyakötelességünk exportálni ezt a rendszert mindenhol, ahol nem ez van. Mondjuk Belaruszba, mondjuk Szerbiába, mondjuk Moldáviába, és persze Kubába. Az alapítvány 2005-2008 között 619 millió forint bevétellel rendelkezett. Ennek 35 százalékát a magyar kormány utalta át. Te, lehet, hogy te mondtad, hogy utalják át? Mert én biztosan nem. El is költöttek 646 milliót „nemes céljaikra”, amit régen úgy hívtak, hogy az ellenforradalom exportja. Az alapítvány, illetve az intézet ebből a pénzből remek kis tanfolyamokat, agymosásokat szervezett az említett országok értelmisége, különösen fiataljai számára. Valahogy úgy, ahogyan húsz évvel ezelőtt a németek és az amerikai tették velünk. Tényleg ezt jelenti a magyar külpolitika? Tényleg eddig lealjasodtunk már? Tényleg erre kell a közpénzt költeni?

KÉSZÜLÜNK A 2010-ES VÁLASZTÁSOKRA!

BESZÉLGETÉS VARGA ANTALNÉVAL, BUDAPEST 7. SZ. RÉGIÓ ELNÖKÉVEL

Varga Antalné, Icuka Évtizedek óta aktív kommunista. Fáradhatatlanul dolgozik a zuglói alapszervezetben, a Nőtagozatban, a Studium Generáléban. Semmit nem bír a véletlenre: már most készülnek a parlamenti választásokra. Érdemes figyelni szavaira, s követni példáját: „Hatalmas munkában vagyunk. Készülünk a 2010-es választásokra. Felosztjuk a területet az elvtársak között. Időben elvisszük az anyagainkat a piacra, a metróállomásra és mindenhová, ahol a dolgozó ember megfordul. A Bosnyák téri piacra rendszeresen viszem az újságot. Szeretnénk egy ifjúsági klubnak is helyet adni, mert egyre több fiatal keresi a vörösingések társaságát.”

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Édesapám kommunista volt. Kiskunhalason éltünk, ahol erős volt a kommunistaellenes hangulat. A szociáldemokraták befogadták a kommunista csoportot. Félillegálisban harcoltak, hogy legalább nekünk jobb legyen. A szülői házból hoztam a meggyőződésemet, ami életformává vált. A férjemmel együtt évtizedek óta úgy élünk, hogy mindennapjaink része a politikai munka. 1946-ban lettem a párt tagja, de addig is dolgoztam a helyi szervezetben. Feladat mindig akadt.

– *Milyen volt a gyerekkorod?*

– Óriási tanyavilág volt az én hazám. A szegény emberek ott éltek. Tizenkét kilométerre a lakásunktól jártam iskolába. Ekkoriban még a tanyavilágban is volt 8 általános. Aztán beköltöztünk a városba, és fodrásztanuló lettem. Három és fél évig voltam fodrászinas.

– *Hány évig dolgoztál a szakmában?*

– Hamar abbahagytam. A helyi pártbizottságban kezdtem dolgozni adminisztratív munkakörben. Később a budapesti pártbizottságba kerültem, majd a megye átszervezése után visszakerültem Kecskemétre. 1950 őszén a Politikai Főiskolán kezdtem el tanulmányaimat, utána a KB agit-prop osztályán dolgoztam az ellenforradalomig.

– *Hogyan élted meg 1956-ot?*

– Szörnyű dolgok történtek akkor. Érdemes lenne egyszer erről beszélni, mert sok mindent elhallgatnak abból, ami akkor történt. Ez olyan ellenforradalom volt, mint a huzat. Úszott az ország a mocskokban.

– *Hogyan ismerkedtél meg a férjeddal?*

– Tóni Kiskunhalason volt határőr, én pedig kiskunhalasi vagyok. Ő is kommunista a mai napig. Együtt küzdöttünk a szocializmusért. Karhatalmistaként ő is őrizte a Jugoszláv Követséget, ahová Nagy Imréeket

vitték. Soha nem hagytuk el a pártot. Sem 1956-ban, sem 1989-ben. A párthoz való tartozásunk egész életünket meghatározza.

– *Az 1989-es ellenforradalom óta Zuglóban dolgozol.*

– A Belügyminisztériumból mentem nyugdíjba és belevettem magam a pártmunkába. A rendszerváltás után szépen megalakultak a pártszervezetek. 800 tagunk volt akkor. A későbbi események, mint Vajnaiék pártrombolási kísérlete, bennünket nem érintettek túl érzékenyen. Tagságunk hűséges maradt az eszméhez és dolgoztunk tovább. Ezt tesszük ma is.

– *Zuglóban nemcsak pártmunka folyik...*

– Nálunk működik a Studium Generale, amit a Munkáspárt hozott létre a tanulási gondokkal küzdő gyermekek számára. Rengeteg gyerek jár ide, párttag és pártönkívüli pedagógus is. Matematika, történelem, irodalom és nyelv korrepetálás folyik az intézményben – teljesen ingyen. Aki ebben a munkában részt vesz, kizárólag a jószándék vezérli. Nem utolsó sorban pedig nálunk működik a Nőtagozat magja. Innen indult a büfé is. Kezdetben megfőztük a bablevest, és bevittük a pártközpontba egy-egy rendezvényre. Most helyben készítik a finomságokat elvtársnőink. Mindig gondoskodnak kávéról, üdítőről, szendvicseről, friss kolbászról a kemény munkát végző elvtársaink számára. Minden KB-ülésen és aktíván ott vagyunk.

Jó kapcsolatot ápolunk különböző társadalmi szervezetekkel, nyugdíjas szervezetekkel és idősek klubjával. Rendezvényeinkre meghívjuk őket, és mi is elmegyünk hozzájuk.

– *Rengeteg tértkép van az asztalon. Mit csináltak most?*

– Hatalmas munkában vagyunk. Készülünk a 2010-es választásokra. Felosztjuk a területet az elvtársak között. Időben elvisszük az anyagainkat a piacra, a metró-

Varga Antalné

1928. augusztus 13-án született Kiskunhalason kétkezi munkás családban. A tanyavilági iskolában tanult, majd 1942-től Kiskunhalason folytatta tanulmányait. Édesapja kommunista volt, akire máig büszke. Még nem volt 18 esztendő, mikor csatlakozott a mozgalomhoz, de amint felnőttkorba lépett, tagja lett a kommunista pártnak. Ma is ugyanazt az eszmét vallja. A 7-es régió elnökeként emberfeletti munkát végez.

állomásra és mindenhová, ahol a dolgozó ember megfordul. A Bosnyák téri piacra rendszeresen viszem az újságot. Néhány napja tárgyaltam Szabó Tamással, a fiatalok vezetőjével. Szeretnénk egy ifjúsági klubnak is helyet adni. Őszintén, nyitottan fogadta az ajánlatunkat. Már kész a terv is. Egyre több fiatal keresi a vörösingések társaságát. A legutóbbi Szabadság címlapja fantasztikus. A fiatalok nagyon jól néznek ki a vörös egyenruhában!

– *Sokat beszéltek munkáról. A családot is szoktad kényeztetni?*

– Az unokáim nagyon szeretnek nálunk lenni. Minden családi ünnepet közösen tartunk, hiszen a család a legfontosabb grémium. A legkedvesebb étel a húsleves és a kacsasült. Az uborkasalátától a dinsztert vöröskáposztáig mindent készítek hozzá. Persze mindenki imádjja a nagy réteseit és pogácsáit. A pogácsákat a KB tagjai is ismerik. Most épp nálunk nyáral két csincilla – kizárólag a nagypapa gondjaira vannak bízva. Az unokáim számára a nagypapa csodálatos és tévedhetetlen. A nagypapa, a férjem évtizedek óta a leghűségesebb elvtársam. ■

RADIKÁLISABB MUNKÁSPÁRT!

„Kemény harcra hívjuk a párt aktivistáit. Nem ígérünk pénzt, nem ígérünk biztos képviselői helyeket, nem ígérünk állásokat. A lehetőséget ígérjük arra, hogy együtt küzdjünk egy jobb életért. Azzal a tudattal kell harcba mennünk, amivel elődeink is mentek: vagyunk egy jobb rend hű katonái, és leszünk a győztes élcsapat!” – Thürmer Gyula szavai jól jellemezték a Munkáspárt aktíváját is. Az ország minden szegletéből érkező kommunisták egyetértettek abban, hogy csak fegyelmezett és pontos munkával, radikálisabb megjelenéssel és akciókkal lehet sikerre vinni a Munkáspártot. Összeállításunkban a párt elnökének beszédéből és az aktivisták felszólalásaiból idézünk.

A Munkáspárt az idén lesz húsz esztendő. A pártot olyan helyzetben hoztuk létre, amikor itt, Kelet-Európában a kapitalizmus hívei megdöntötték a szocialista rendszereket, győzelemre vitték a tőkés ellenforradalmat. Mi akkor arra vállalkoztunk, hogy úszunk az árral szemben.

Ez azt jelenti, hogy minden centiméternyi előrehaladásért nagyon meg kell dolgozni, s sokszor előlről kell kezdeni mindent. Nehezen megyünk előre, de a víz nem sodort el bennünket. Élünk és versenyben vagyunk. Ebben a harcban csak a legjobbak maradtak meg és maradnak meg. Elmentek közülünk azok, akik belefáradnak az árral szembeni úszásba. Elmentek azok, akik szavakban nagyon szívesen harcolnak a tőke ellen, de a valóságban szívesen megbékélnak a tőkével is, meg valamelyik tőkés párttal. Kemény harcra hívjuk a párt aktivistáit. Nem ígérünk pénzt, nem ígérünk biztos képviselői helyeket, nem ígérünk állásokat. A lehetőséget ígérjük arra, hogy együtt küzdjünk egy jobb életért. Azzal a tudattal kell

harcba mennünk, amivel elődeink is mentek: vagyunk egy jobb rend hű katonái, és leszünk a győztes élcsapat.

A magyarországi helyzet azt határozza meg, hogy Magyarország válságban van. A válság a tőkés rendszerváltás elmúlt húsz évének és a nemzetközi kapitalizmus válságának egyenes következménye.

Válságban vagyunk, mert Magyarország

meghatározó mértékben függ a multinacionális tőkéktől és az imperialista központoktól.

Válságban vagyunk, mert a lakosság zöme nagyon szegény, óriási a különbség a szegények és gazdagok között.

Válságban vagyunk azért is, mert az állam és számos közintézmény nem úgy működik, ahogyan kellene.

A Nemzetközi Valutaalappal és a meghatározó tőkés központokkal folytatott megbeszélések megmutatták, hogy a nyugat nem hagyja veszni a tőkés Magyarországot. A támogatás feltétele az volt, hogy az országot kössék még jobban a nyugathoz, tartsák fenn a rendet az országban.

A következményeket látjuk. A tőkés pártok fenntartották a rendet. Az MSZP belement a kormányfő leváltásába, a Fidesz tudomásul vette, hogy nem lesz előrehozott választás, és nem állt a népi mozgalmak, a szakszervezeti megmozdulások mögé. Az IMF-től és az EU-tól kapott pénzek zöme a külföldi multinacionális bankok magyarországi leányvállalatainak megsegítésére ment, és nem a hazai vállalkozók támogatására vagy az emberek gondjainak enyhítésére. Miközben a politikai botrányokkal, az EP-választásokkal elvonták a közvélemény figyelmét, a Bajnai-kormány lényegében bevezette az egykulcsos személyi jövedelemadót, 25 százalékra emelte az áfa-t és felemelte a jövedéki adókat is. Ez azt jelenti, hogy a Bajnai-kormány sikeresen a lakossággal megfizettetni a válság leküzdésének terheit. Mindez a kormánypártok és az ellenzéki pártok színjátéka mellett.

Az EP-parlamenti választások e színjáték részét jelentették. Igen, színjáték, hiszen

Az MSZP válságáról

Az MSZP most újra a baloldali pártot játssza. Megkísérli visszaszerezni a baloldali embereket. Azonban világosan látnunk kell, hogy az MSZP politikája nem változott meg. Az MSZP mostani kongresszusa egy centivel se vitte előre Magyarországot. A kongresszuson az eddigi vezetés kiegészített a párt fiatalabb részével. A kiegészítés lényege: megtartani a hatalmat, folytatni az eddigi népellenes politikát, de az egészet leöntve „baloldali” mázzal. A következő időszakban elvállik, hogy sikerül-e átmenteniük az MSZP-t. Az MSZP válsága teret ad mindenféle álkommunista, újbaldali, zöldbaldali, egyesült baloldali pártok létrejöttéhez. Ezek megzavarhatják a baloldali választókat, megoszthatják a szavazókat, és szavazatokat vehetnek el a Munkáspárttól is. Minden álbaldali törekvésnek egy célja van: megakadályozni, hogy a tényleges baloldali erő, a Munkáspárt megerősödjön, és választható alternatívát jelentsen a magyar társadalomnak.

RADIKÁLISABB AKCIÓKAT!

A Jobbik előretöréséről

A Jobbik előretörése nem véletlen, és ezt világosan meg kell magyarázni az embereknek. Ez is a válság, illetve a tőkés pártok tevékenységének a következménye. A válság fogékonytá teszi az embereket a szociális demagógiára, a nacionalizmusra, a cigány- és zsidóellenességre. Az MSZP érdeke volt egy olyan párt létrejötte, amely folyamatosan demonstrálja a szélsőjobboldali veszélyt, másrészt szavazatokat vesz el a Fidesztől. A Fidesznek nem érdeke a Jobbik léte, de nem is tett ellene szinte semmit. A Jobbiktól nem megijedni kell, hanem küzdeni ellene. A küzdelmünk része az is, hogy eltanuljunk azt, ami hozzájárult a sikerükhöz. Természetesen minden mögött az áll, hogy a Jobbiknak láthatóan sok pénze volt. Ugyanakkor látni kell, hogy a Jobbik fegyelmezett párt, ami a mozgathatóságát, cselekvőképességét növeli. A Jobbik radikális párt, radikális jelszavakkal.

az EP-választások semmit nem változtattak meg.

Az EP-választások nem oldották meg a magyar kapitalizmus válságát. Politikai téren sem történt semmi olyan, amit nem lehetett előre látni. Nem férhetett kétség ahhoz, hogy a Fidesz nyer, az MSZP pedig veszít. Az emberek változást akarnak, és ennek végrehajtóját ma a Fideszben látják. Ez nem egyszerűen annak következménye, hogy jók a Fidesz jelszavai, vagy, hogy baloldali programmal indultak. A dolog lényege a tőkés választási rendszerben van, amely eltéríti az emberek tényleges akarát. A munkásság küzdelmének feltételei sem változtak meg. Az MSZP bukásával a magyar munkás nem veszít, a Fidesz győzelmével nem nyer. A kormányváltás csak akkor jelent esélyt neki is, ha a Munkáspártot bejuttatja a parlamentbe. Ha nincs ott a Munkáspárt, senki sem fogja a Fideszt az ígéreteire emlékeztetni. Senki sem fog figyelmeztetni, ha a Fidesz-kormány is meghajolna az IMF urai előtt.

Mit tudunk mi tenni ebben a helyzetben? A Központi Bizottság június 13-án döntött arról, hogy tovább küzdünk, és nekimegyünk a parlamenti választásoknak. Van olyan vélemények, hogy jobb lenne bojkotálni, mondván, hogy „nem tudjuk összegyűjteni a kopogtató cédulákat”. A kérdést eldöntöttük: indulunk! A parlamenti választási kampány jelenti a legnagyobb médialehetőséget számunkra. A lehetőségünk is megvan az indulásra, hiszen van tagságunk, működik szervezeti hálózatunk. Igaz, kevesen vagyunk és nincs pénzünk. Némi biztatást jelenthet az is, hogy az EP-választáson, ha kicsit is, de előreléptünk.

Ennek érdekében a Központi Bizottság

döntött arról, hogy „a Munkáspárt folytassa eddigi politikáját: leplezze le a tőkés rendszert, magyarázza a dolgozó tömegeknek, hogy gondjaik megoldásához a kapitalizmust kell legyőzni, és új társadalmat, a szocializmust megteremteni”. A Központi Bizottság szükségesnek tartotta, hogy „a Munkáspárt radikálisabban, keményebben, határozottabban küzdjön a kapitalizmus ellen, a dolgozók érdekeiért”.

Ennek jegyében októberig elkészítjük és megjelentetjük a Munkáspárt választási programját. Újra kinyomtatjuk a „Megérte? Ezt akartad?” című anyagot, amely sikeres volt, az emberek szívesen fogadták. Elkészítünk egy egyoldalas tájékoztató jellegű szórólapot. Gondolkodunk a plakátokon is.

Radikálisnak kell lennünk külső megjelenésünkben és módszereinkben is. Ebben a munkában szeretnénk fiataljainkra jobban

és nagyon konkrétan támaszkodni. Számítunk ötleteikre, munkájukra a párt radikális arculatának kialakításában. Számítunk külön-külön is azokra a fiatal elvtársainkra, akik szívesen vállalnak képviselő-jelöltséget. Az ő esetükben még nagyobbak a követelmények. Ha vállalják a feladatot, elvárjuk, hogy teljesítsék is.

Új módszereinkhez hozzátartozik az Internet is. Itt az ideje, hogy az Internet felhasználását minden pártvezetőségünk, minden aktivistánk komolyan vegye, s ne egyszerűen „a fiatalok játékszerének” tekintse. Ma a tőkés erők elzárnak bennünket a médiától. Meg kell teremtenünk az alternatív kommunista médiát, s erre a legjobb lehetőséget az Internet jelenti. Legyen minden megyénknek saját honlapja! A rendezvényeinket, aktivistáinkat mutassuk be az internet segítségével. Központilag tervezünk szórólapokat, s azokat tegyük fel az internetre, ahonnan szervezeteink letölthetik. Használjuk ki az internetes közösségi portálokat, létesítsünk kapcsolatot minél több emberrel. Minden megyei elnökségnek legyen meg a saját levelezési listája.

Lenin azt mondta: „Nem elég forradalmárnak, a szocializmus hívének vagy általában kommunistának lenni. Érteni kell ahhoz, hogy minden egyes pillanatban megtaláljuk azt a láncszemet, amelyet teljes erővel meg kell ragadnunk, hogy az egész láncot a kezünkben tarthassuk...” Számunkra ez a láncszem most a parlamenti választás. Nos, előre, harcra fel!

Mit jelent a radikálisabb párt?

1. Radikálisabbnak kell lennünk politikánk tartalmában. A kapitalizmus elleni támadásunkat még konkrétábbá kell tennünk. A kampány során például konkrétan síkra szállunk az OTP államosítása mellett, amit értettek az emberek.
2. Radikálisnak kell lennünk akcióinkban is. Fogarasi Zsuzsanna vezetésével „gyári rohamcsapatot” állítottunk össze. Elfogadtuk a gyári akciók tervét. A következő időszakban nagyon sok gyár elé szeretnénk eljutni. Ma ez a leghatékonyabb módszer arra, hogy közvetlenül találkozzunk a munkásokkal.
3. Építjük a kapcsolatokat a szakszervezetekkel. Ennek felelőse Gilicze Attila.
4. Részt veszünk az otthonvédő mozgalomban. Ezt a munkát Karacs Lajosné és Kovács István végzi. Kérjük a megyei szervezeteinket: jelöljék ki aktivistáikat, akik részt tudnak vállalni a lakásmaffia elleni harcban.
5. Az elnöki látogatások 2009. szeptembertől ismét elindulnak. A látogatások a választások szempontjából kulcsterületekre koncentrálódjanak. Az önkormányzati látogatások helyett legyen több utcai akciónk, piaci gyűlésünk, menjünk el a veszélyeztetett helyi üzemek elé, a munkaügyi hivatalok elé. Az elnöki látogatások sikerének fontos feltétele az átgondolt koncepció, a pontosság, a fegyelmezett szervezés.

A MUNKÁSPÁRT SIKERÉHEZ PÉNZ KELL!

Az elmúlt években a párt anyagi helyzete folyamatosan romlott. 2002-ben felére csökkent az állami támogatás, 2006-ban pedig megszűnt, mivel a párt egy százaléknál kevesebbet ért el a választásokon. 2006-ban úgy döntöttünk, hogy a párt központi feladatainak elvégzését három forrásból biztosítjuk. Egyrészt, Budapest és Pest megye minden szervezete tagdíjának 60 százalékát befizeti a központi pénztárba. Másodsor, elindítjuk az ezres klub akciót, azaz keresünk legalább ezer olyan párttagot, aki a tagdíján kívül kész havi ezer forinttal támogatni a pártot. Harmadsor, a Baross utcai épület egy részét bérbe adtuk. Az elmúlt három évben a párt működését ezen az úton sikerült biztosítani. Köszönet minden elvtársunknak és barátunknak, akik támogatják a pártot. A helyzet azonban negatívan változik. Az árak növekedése miatt nőnek a mi kiadásaink is. A Baross utcai épület bérbeadása a mostani válságos időkben nem egyszerű feladat, miközben a fenntartási költségek nem csökkennek. Sajnálatosan csökkennek a tagdíjbevételek, és nem nő az ezres klub

létszáma sem. A Szabadság támogatóinak köre is megállt. Az EP-választásokra meghirdettünk egy akciót: támo-

nekünk kell eltartani, és ez nem megy áldozatok nélkül. Most elindítunk egy újabb pénzgyűjtési akciót. Július végén

„Nem azt kérjük, hogy a fölöslegből adjanak, hanem azt, hogy más kiadások rovására a pártot támogassuk.”

levelet küldünk a párt minden tagjának, kérve őket, hogy segítsék a pártot. Nem titkoljuk: áldozatot kérünk, anyagi áldozatot. Nem néhány forintot, mert abból

gasd a pártot egy napi jövedelmeddel! Az akció bevált, hozott pénzt, de sokan elfelejtettek tagdíjat fizetni. A pártot

nem lehet választást csinálni. Nem azt kérjük, hogy a fölöslegből adjanak, hanem azt, hogy más kiadások rovására a pártot támogassuk. Kérjük tagjainkat, vezetőinket, hogy jó példával járjanak elől. Kérjük aktivistáinkat: segítsenek megértetni minden párttagunkkal ezt a kérést. Van egy másik terület, ahol előre kell lépünk. Ma sok rokonszenvező van körülöttünk, aki szívesen támogatná a pártot anyagilag. Hozzjuk el kell menni, beszélni kell velük. Nekünk kell kezdeményezni, és nem szabad szégyenlősködni. ■

A Munkáspárt képviselő-jelöltjeiről

1. Az egyéni jelöltek nélkül nincs választási küzdelem, de a jelenlegi választási rendszerben a kis pártok egyéniben nem tudnak bejutni a parlamentbe. Ne tápláljon senki sem ilyen illúziókat, mert ez később rengeteg gond forrása.
2. A parlamenti választás egy eszköz számunkra, amelyet ki kell használnunk. A párt létét befolyásolja, de a pártnak akkor is élnie kell, ha nem érünk el eredményt.
3. Csak az vállalja a jelöltséget, aki vállalja az áldozatot. Az, aki képes idejét erre szánni, aki képes anyagilag is áldozni, aki képes alávetni magát a közösség döntéseinek. Aki ezekre nem képes, azokra nem számíthat a párt. Kérem a helyi szervezeteinket: felejtsek el a „csodajelölteket”. Nincsenek „tuti befutók”, csak fegyelmezett munka van.
4. Az elmúlt 20 év kádermunkájának van egy fontos tanulsága. Éveken át nem kérdeztük meg az újonnan jelentkező emberektől, hogy honnan jöttél, csak azt, hogy merre mégy. Nem elég! Ismernünk kell azokat az embereket, akiket a párt bármilyen tisztségre állít. Ismernünk kell hátterüket, eddigi életüket. Kérem szervezeteinket, hogy a jelöltek véglegesítésénél erre legyenek tekintettel.

A KOMMUNISTÁK MI VAGYUNK!

Fogarasi Zsuzsanna (Budapest):

„A gyári rohamcsapatunk hétről-hétre megy az üzemek elé. Röplapot osztunk, beszélgetésbe elegyedünk a dolgozókkal. Mindenhol jól fogadnak bennünket, ha visszamegyünk, örömmel szólítanak meg. Ez működik a fővárosban, s amint a Szabadságban is megjelent, volt sikeres akciónk Esztergomban a Suzuki gyár előtt és Debrecenben is. A Hajdúságban ezt a helyiek egyedül csinálták, központi segítség nélkül. Ez követendő példa mindenhol, azonban ahol gyengék vagyunk, oda a központból tudunk aktivistákat „exportálni”. Ehhez azonban az kell, hogy az alapszervezetek informálják a budapesti pártközpontot. Kérdezzük meg barátainkat, rokonainkat, ismerőseinket, hogy ahol dolgoznak, mi a helyzet. Könnyű azt mondani, hogy már bezárt a gyár, s annyiban hagyni az egészet. Pedig akkor is érdemes kimenni a gyár elé, odahívni a sajtót, s elmondani, hogy ki és miért zárta be az üzemet. Elmondani, mit és hogyan tenne a Munkáspárt a gyár újjáindítása érdekében. Ott a pártprogram, használjuk! Egy ilyen rendezvényhez akár két-három ember is elég. Merjünk dolgozni!”

Kalapos Mária (Bácsalmás):

„Ki az utcára, ki a gyárak elé, ki a piacokra vagy éppen a buszmegállóba! Agitálni mindenhol lehet és kell! Nincs mitől félni, bárkihez oda lehet menni a programunkkal, a „Megérte? Ezt akartad?” című szóróanyagunkkal. Kérdezzük meg egyszerűen, hogy adhatunk-e egy kis olvasnivalót. Bármit válaszol, azonnal elkezdődik egy beszélgetés, egy mini-gyűlés. A röplapot a kézbe, és nem a postaládába kell tenni! Ne féljünk képviselni a Munkáspártot! Bátran mondjuk ki, kik vagyunk és mit gondolunk! A kommunisták mi vagyunk! Az MSZP a báránybőrbe bújt farkasok gyülekezete!”

Szabó Tamás (Gyöngyös):

„Ma nem könnyű kommunistának lenni Magyarországon, fiatal kommunistának pedig különösen nehéz. Tanulás és munka mellett kell röplapozni, agitálni, előfizetőket szerezni a Szabadságnak, dolgozni a Frontért és a Munkáspártért. Mint a Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség elnöke kérek mindenkit, segítsen az ifjúsági szervezetet is, amivel tudja. Lehet ez pénz, technikai eszköz, szállás, vagy akár csak fénymásolóban használható papír. Minden, ami segítheti az ifjúkommunisták munkáját. Mi fiatalok is segítünk mindenben, segítünk az Internet megismerésében, ha kell megcsináljuk a megyei, városi honlapot.

Kérek minden megyét, s városi alapszervezetet, ha tud, legalább egy fiatalnak segítsen eljutni a Front augusztusi balatonszárszói táborába (a táborról részletek a 16. oldalon – a Szerk.). Ha a gyereküket, unokájukat most eljuttatják a táborba, vagy később a Front szervezeteihez, mi vállaljuk, hogy becsületes

Papp János (Esztergom):

„Az emberek közönyösek, nehéz megszólítani őket. A nagy pártok, az MSZP, a Fidesz, de a Jobbik is ellopja a jelszavainkat. Meg kell magyaráznunk az embereknek, hogy ne higgyenek a politikai tolvajoknak, a hazug ígéreteknek sem! Mondjuk el mindenhol és mindenkinek, mi az igazság!”

MUNKÁSPÁRTI AKTÍVA: FE

Kiss János (Szarvas):

„A Jobbiktól a média csinált sztárt! Nekünk ugyan kevés a pénzünk, a nagy tévékbe, újságokba bekerülni csak álom, ám ott vannak a helyiek. Az elnöki látogatások idején ez nem is nehéz, de máskor is bombázni kell a szerkesztőségeket a rólunk szóló hírekkel, állásfoglalásokkal, vagy akár csak olvasói levelekkel. Meg kell keresni és számonkérni a helyi parlamenti képviselőket is! Ennek is van híre! Forogjon minél többet a köztudatban a Munkáspárt neve! Szórólapozni és plakátolni is kell! Központi és helyi plakáttal egyaránt! Ragaszszuk ki mindenhova, ahová tudjuk. A munkahelyi faliújságra, az utcai oszlopokra, buszmegállóba! Hangosítóval kell járni a környéket, mindig, amikor lehetőség nyílik rá. Javasolom is, hogy minden alapszervezet szerezzon be egy ilyet.

Kevesen vagyunk és sok az idős párttag. Azonban aki nem is tud a napi munkában aktívan részt venni, annak is kötelessége előfizetni a Szabadságra, támogatnia a pártot pénzzel, mindennel, amit nélkülözni tud. Ez a kommunisták kötelessége!”

Szabó Jenőné (Makó):

„Makó az egyike azon körzeteknek, ahol, ha ma lenne parlamenti választás, meg lenne a szükséges mennyiségű kopogtatócédula a jelöltállításához. Az európai parlamenti választásokra ugyanis több mint 800 ajánlószelvényt sikerült összeszedni a környéken. Nem volt könnyű, 16 környező falut is végig kellett járni. Azonban gyorsan indultunk, aznap, amikor kihozták a kopogtatócédulákat. Már akkor tudtuk, hova kell menni, hiszen az elmúlt hónapokat nem tanácskozással, hanem munkával töltöttük. Dolgozni, az emberekkel beszélni nem csak választáskor kell! Sikerült teljesítenünk a feladatot, pedig az alapszervezet nem nagy, mindössze hárman voltunk aktívak. Azonban a többiek is dolgoztak, időben beszéltek rokonaikkal, barátokkal, szomszédaikkal, el tudták kérni az ajánlószelvényeket. Aki tudott, pénzzel segített. Ezzel be tudtunk kerülni a helyi tévébe, hirdettünk az újságban, programunk mindig kint volt egy hirdetőtáblán a főtéren – nem csak most, az elmúlt években is, mindig frissítettük aktuális Szabadsággal, röplappal. Meg lett az eredménye, Magyarorszádon például 9,6 százalékot kaptunk. A falu lakosságának majd fele cigány, velük is meg tudtuk találni a közös hangot. De azzal is, aki őket akarja bünbakként felhozni mindenre. Meg kell mondani: te leszel a következő cigány a három gyerekkel, hiába nem közülük származol, neked nem lesz munkád és rendes házad, ha ezeket hagyod a hatalmon. Ők a felelősök. Mi Makón soha, semmilyen együttműködést nem kötöttünk az emeszpésekkal. Ennek is meg lett az eredménye, az emberek becsülik a tartásunkat.

Tovább kell dolgozni, soha nem szabad csüggedni, szomorúnak lenni! Kommunisták vagyunk: ha mönni kell megint, hát mögyünk!”

Décsi Zsigmond (Balassagyarmat):

„Nem dumálni, keseregni kell! Ha valaki azt mondja, „Mit akartok, kevesen vagytok”, a válasz egyszerű: gyere, állj közénk!”

Frankfurter Zsuzsa (Balassagyarmat):

„A munka nem ér véget a választásokkal, sőt, akkor kezdődik igazán. Folyamatos kapcsolatot kell tartani azokkal, akik támogattak minket, nekünk adták kopogtatócédulájukat. Tanulni kell mindenkitől, akár a Jobbiktól is, ha alkalmazni tudjuk munkamódszereiket. Jövőre nálunk minden faluban lesznek munkáspárti gyűjtőpontok, ahol leadhatóak az ajánlószelvények. Sőt, az utcán is folyamatosan kint leszünk egy-egy asztallal.”

GYELMEZETTEBB MUNKÁT!

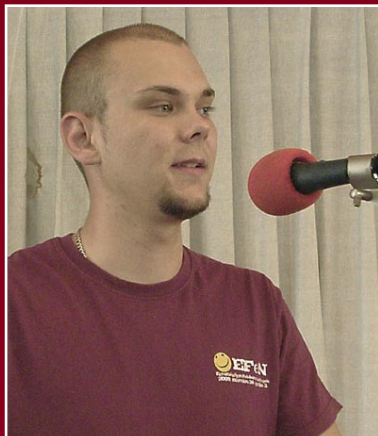

Gál Ferenc (Orosháza):

„Nem csak a választások idején, nap, mint nap kint kell lenni plakátjainkkal az utcán. Tegyük ki mindenhova, ahová lehet, a párt postaládáit, ahol megkereshetnek minket, s minden egyes esetben válaszoljunk is. Keressük meg azokat is, akik gyűléseinkre, vagy az elnöki látogatások során oda jönnek hozzánk! A szimpatizánsokkal folyamatosan tartani kell a kapcsolatot!”

Kerekes Antal (Kecskemét):

„A főnököd jól beszél! Így köszöntöttek a piacon, amikor egy akciónk után visszamentem. Mert vissza kell menni oda, ahol már agitáltunk, s folytatni kell a munkát!”

Pálinkás Ferenc (Pécs):

„Egyénre szabott feladatokat kell adni minden párttagnak, s a munkájukat utána számon is kell kérni. Mondják el a taggyűlésen, mit teljesítettek, s ha nem, miért vallottak kudarcot vállalásukban. Fontos, hogy aki segített nekünk, azokat ne felejtjük el, keressük mindig, beszéljünk, találkozzunk vele. Nem kell mindenkinek azonnal belépnie a pártba, a lényeg, hogy mellettünk legyen és dolgozzon a Munkáspártért!”

Zenko Márton (Budapest) :

„Nem ma lettem kommunista, fegyverrel harcoltam '44-ben a fasiszták ellen. Akkor is és most is tudom a kötelességem. Mindent meg kell tennünk a Munkáspárt létezéséért, sikeréért. Minden áldozatot meg kell hozni! Mi a felelősséggel önkéntesen megemeltük a tagdíjunkt. Ennek természetesnek kell lennie, nem beszélni kell és semmit sem csinálni. Kérdezem, milyen kommunista az, aki nem segíti a pártot, milyen kommunista az, aki nem fizet elő a párt lapjára, a Szabadságra? Fegyelem kell! Csak így érhetünk el eredményt!”

Gász Mihályné (Debrecen) :

„Sokan mondják, kevesen vagyunk. Hát tegyük ellene! Ne féljünk toborozni, ne féljünk újra és újra megkeresni a szimpatizánsokat! Ki kell menni standokkal naponta az utcára, fel kell venni a vörös inget, fiataloknak a frontos vörös baretet! Oda kell vinni a Szabadságot az újságárushoz, egy biztos lesz, aki vállalja a terjesztését. Ha látnak minket, látják a szorgalmunkat és meggyőződnek róla, hogy nem csak a levegőbe beszélünk, csatlakozni fognak hozzánk! Ehhez azonban pontos és fegyelmezett munka kell! Nem a hibákon és a mulasztásokon kell sokáig rágódnunk, hanem ki kell azokat javítani és irány dolgozni!”

HASZNÁLJUNK INTERNETET!

Viseljük a vörös inget!

Az elnöki látogatások nagyon fontosak, az utcai jelenlét talán a legerősebb fegyverünk, hiszen az országos médiából ki vagyunk tiltva. Ezért lényeges az, hogy egységes megjelenést alakítsunk ki. Legyen mindenkinek vörös inge, viseljétek! A külső szemlélő ezáltal is fegyelmezettséget és elszántságot lát bennünk. Erre van szüksége a magyar dolgozónak, a dolgozó népnek. Érezzék azt, hogy mi töretlenül, egyre elszántabban képviseljük az érdekeiket! Csináltassunk egységes névkártyát, hogy amikor a helyi közszerelővel, médiával, vagy bárkivel meg kell osztani az elérhetőségeinket, ebben is az egység mutakozzon! Legyen minden vezető funkcióban lévő pártkatonának e-mail címe. Ez elengedhetetlen! Sokan idegenkedtek tőle, viszont szükséges. A párt anyagi helyzetén is javítottok vele, mert a sok anyagot nem kell postára adni, és nem kell kinyomtatni. Tóth Pista Tatabányáról azt szokta mondani, amikor az e-mail szöbe

kerül, hogy neki még gőzös vasalója sincs, de megoldotta, családon belül kezelik a levelezést. A hangosítást, ahol csak lehet, ki kell használni! Amelyik megye tud, vásároljon ilyen eszközt, voltak, akik már megtették. Összeállítottunk több zenei cd-t. Amíg váraokoztok egy adott helyszínen a gyárból érkező munkásokra, Thürmer Gyulára vagy a rohamcsapat érkezésére, csináljatok hangulatot a mozgalmi dalokkal! Hagy hallja mindenki, hogy a Munkáspárt itt van, jelen van! Nem kell félni, hogy elzavarnak minket, vagy belénk kötnek. A Munkáspárt elnökével az elmúlt egy év alatt több mint kétszáz településen voltunk, de sehol sem mondták, hogy takarodjunk. A látogatások után, rövid időn belül menjetek vissza az adott helyszínre, ápoljátok az új kapcsolatokat! Mára már szívesen fogadnak minket, lassan megértik, hogy csak a Munkáspárt az, akire számíthatnak, akitől várhatják, hogy ebben a nyomorúságos helyzetben tesz értük a szebb és élhetőbb jövő kialakításáért.

KOVÁCS ISTVÁN (Budapest)

Paulik Péter felszólalása rövid volt, de annál többet mondott: „Fegyelem kell a pártban! A fegyelmezett munka első lépése, hogy a pártkönyvünk mindig legyen nálunk, s fénykép is legyen benne!” A budapesti 9. régió elnökének szavait zárszavában Thürmer Gyula is megerősítette: „A katonát is először megtanítják rendesen bevetni az ágyát. Mert ha a katonának nem veti be rendesen az ágyát, elveszti a háborút, mert nem tanulja meg a fegyelmet.”

A miskolci Nagy Judit a borsodi frontosok plakátjaival érkezett az aktivára. Az ötlet megvan, lenne, aki kiragassza, azonban kevés a pénz a sokszorosításra.

Szép hagyomány a Munkáspártban, hogy kerek évfordulón felköszöntik a párt aktivistáit. Ezúttal Balogh Attila, a Baross utcai pártközpont pótolhatatlan „mindenese” töltötte be 65. életévét. Ezúton is gratulálunk!

Vörös büfé

Nem csak a munkáspárti aktivisták, a gyűlés büféje is vörösbe „öltözött” szombaton. A Nőtárogzat és a Front tagjai kitétek magukért, a sikeres szervezés eredményeként friss molnárka, szalámi, saláta és jó szabolcsi pálinka várta az aktív résztvevőit. Említésre méltó, hogy már vörös inget, mozgalmi dalokból összeállított CD-t, munkáspárti névjegyet is vásárolhattak a megjelentek. A bevétel pedig a pártkasszáat gyarapítja, amelyért külön köszönet illeti a pult mögött állókat.

IRÁNY A BÉCSI CUKRÁSZDA!

Nyithatsz cukrászdát Bécsben! – húzták el a mérgező madzagot a magyar vállalkozó orra előtt. EU-kézzel védhetjük a hungarikumokat, győz a jobb minőség, a finomabb ízvilág! Vége a parasztvilágnak! Vége... Érkezik a sok ízetlen külföldi por-teka és a sok romlott, mérgező, gyanús... a szemét.

„Kiváló zöldpaprikát vettem egy vásárlóközpontban!” – újságolta decemberben egyik ismerősöm, mire én összevontam a szemöldököm. Gyorsan hozzátette: tudom, hogy neked nem mindegy, de olcsó és finom és egészséges... Igen, lehet, hogy olcsó – mondtam. De finom? És egészséges? Biztos?

„A Herz-féle szalámban sokkal sűrűbb a só, mint más hasonló terményben, hidd el, ó nyájas olvasó” – írta Karinthy Frigyes a később Magyar Termék Nagydíjjal jutalmazott szalámiról.

1888 óta a Herz világmárka. A téliszalámi a szocializmusban is, de még a döglődő kapitalizmusban is a legjobb volt. Nagyívben lekörözte a bécsi sütitket, a lengyelkolbászokat és a chilis újdonságokat. A Herzet kinyírták! Ahogyan tesszik ezt Magyarországgal nap, mint nap. Mit számít a Magyar Termék Nagydíj, a fogyasztók elégedettsége! Persze, sok fogyasztót szintén kinyírtak azzal, hogy munkahelyéről utcára lökték, megfosztották jövedelmétől. Jó lesz neked a tesco-minőség vagy még az se!

A hungarikum nem jogi kategória. A hungarikum nekünk magyaroknak az élet egy szelete. A Herz, a Pick, az egri tejföl, a szolnoki tej, a Tisza cipő, a mangalica, a teavaj, a barackpálinka, a hevesi dinnye, a libamáj és számos, gyakran már csak az emlékezetünkben élő termék. Ízek, ruhák, gépek, buszok, hajók – Magyarország. Helyette itt vannak a gyanús húsok, az isme-

retlen összetételű műanyagok, a fasírtnak nevezett katyvaszok, az ízetlen nuggetsek, importból származó szeméthegek.

A Herz 300 dolgozója vár, az igazgató a felmondási idejét tölti. Az utolsó rúd szalámik száradnak, és a mesterek már talán csak a túlvilágon készíthetnek valamit a titkos recept alapján. Emberek, akik értéket teremtettek, akik egészséges, finom ízeket alkottak kiváló magyar alapanyagból, az utcára kerülnek. A remek szakemberek majd beállnak valamelyik multi gépe mellé rabszolgamunkát végezni, silány terméket gyártani a leminősített magyaroknak. Meddig hagyjuk még?

VISSZAMENTÜNK

Újra szórólapoztak a budapesti vörösök a Chinoinnál. Fontos, hogy érezzék a dolgozók: nem feledkeztünk meg róluk a nehéz gazdasági és morális helyzetben. Ebből az akcióból sokat tanultunk. Bizonyos üzemekhez korábban kell menni, és több időt kell ott tölteni, mert a műszakváltás korábban kezdődik és később ér véget. Figyelembe kell venni a leállásokat és a rövidített műszakokat is. Ez azonban nem akadályozhat a munkában! Rendkívül fontosak a célzott szórólapok, mert minden termelőegység más-más problémákkal küzd az általános válság és kizsákmányolás okozta gondokon kívül. Tájékozódjunk környezetünkben! Ha gyárat, üzemet, termelő egységet ismerünk a közelünkben, vigyük meglévő szórólapjainkat, vagy készítsünk az ott dolgozók számára tájékoztató anyagot, s adjuk át számukra műszakkezdésre, műszakváltásra! Ez minden régióban, minden alapszervezetnél megoldható, s kiváló eszköz arra, hogy még jobban megismerjenek bennünket. Szálljunk magunkba: legalább havonta nem jut erre időnk?! Az eddigi tapasztalatokból tudjuk: bőségesen megtérül a befektetett munka! ■

Sajtótájékoztatót tartott a Magyar Európai Üzleti Tanács

Pénteken Oszkó Péter pénzügyminiszter és a legnagyobb multinacionális cégek magyarországi helytartói ismertették éves jelentésüket. „Örülök, hogy az enyéim között lehetek” – mondta a pénzügyminiszter, milliárdos kollégáira célozva. Semmi meglepő nem hangzott el. A Magyar Európai Üzleti Tanács szerint az üzleti életből ismert gyakorlatot kellene adaptálni az ország számára.

„A tisztességes verseny és az egyenlő esély feltételeit azonban az államnak kell biztosítani, jól működő jogrendszer és ellenőrzés segítségével.” Azt nem írták hozzá, hogy ez nem vonatkozik a magyar kis- és középvállalkozókra. Ami esélyt teremt, kizárólag a multikra vonatkozik, hiszen ők húzzák ki az országot-világot a válságból, amibe ügyesen belerángatták. És szó esett a lassan megsemmisülő magyar élelmiszeriparról. Azt nem tudom, hogy ők ezen mit értenek. Szerintem „csak úgy” mondták, hogy ez a kifejezés is szerepeljen.

Persze elhangzottak öreg igazságok is a bolognai rendszer tarthatatlanságáról és visszahúzó szerepéről, valamint az óriási korrupcióról. Hát igen! Nagy a baj. Ez már a multinak is rossz. Neki sem kell a csapnivaló szakember, s annak sem örül, ha tudta nélkül lopják a dolgozók kizsákmányolása útján hozzákerült javakat.

„Kreativitással, pozitív gondolkodással, változás-menedzsmenttel 2011-ben már emelkedő pályára állíthatjuk Magyarországot” – mondja Németh István az AkzoNobel Coatingstól. Kérdés, hogy hányan hiszik el.

RETKES BOCSÁNATKÉRÉSE

Az új pártelnök első sajtótájékoztatóján azt mondta, négy dologért is bocsánatot kér a magyar társadalomtól: a korrupciós ügyekért; hogy nem foglalkoztak a magyarság sorskérdéseivel és a határon túli magyarokkal; hogy magára hagyták a vidékieket és beskatulyázták magukat a belvárosi értelmiségi párt szerepébe, illetve a párt egyes vezetőinek arroganciájáért és agressziójáért. (MTI)

Nem vitatva a felsorolt bűnöket, az SZDSZ-nek alapvetően

- 1: a párt arroganciájáért
- 2: a Bokros-csomagért
- 3: az oktatásügyért
- 4: az egészségügyért

kell bocsánatot kérnie a magyar társadalomtól.

A párt arroganciájáért, mert nemcsak, hogy sosem kérdeztek meg senkit, és aki mégis megszólalt, azt nagy ívben ... kikerülték, hanem még hirdették is, hogy az emberek ehhez úgysem értenek, az érintettek a legkevésbé, de hiszen ők úgyis ellenérdekeltek. Köszönjük.

A Bokros-csomagért, amely megindította a lejtőn az iskolákat és az egészségügyi intézményeket. Ez a kiváló úriember hirdette meg, hogy mindent pénzben mérünk, az embert is. Elméletét semmi nem támasztja alá azóta sem, tovább-

ra sem tudni, mi mibe kerül, az oktatás- és az egészségügy pedig csak romlik. Örök hálánk üldözze Lajosunkat, amíg csak él.

Az oktatást persze nemcsak intézményi szinten tette tönkre az SZDSZ, hanem tartalmában is. A tudást kicserélte kompetenciákra, először a felmérések, aztán a számonkérés, végül a tanítás szintjén is. Ma már elmondhatjuk, hogy az iskola időtálló ismereteket nem tanít, ellenben sikertelenül igyekszik szórakoztatni a felnövekvő generációt. A tanulmányok végén mást kér számon, mint amit tanítani tudott volna, a vég bizonyítvány pedig már semmilyen hivatásra nem utal. Gratulálunk.

Az egészségügyet egy olyan aprósággal, mint a vizitdíj, sikerült úgy átszervezni, hogy annak eltörlése után is átláthatatlan maradjon. Ma már az sem biztos, hogy a beteg orvoshoz jut, kezeléshez pedig még kevesebb az esélye. Az orvosok közül már csak az gyógyít, aki nem az életét szervezi át éppen, vagyis egyre kevesebben. Isteni.

Az élet pedig – immár segítő intézmények nélkül – megy tovább. Gyerekek továbbra is születnek, nőnek, ahogy tudnak, az iskolában azt csinálnak, amit akarnak, életüket az utcán töltik, betegek, munkátlanak. Mivel ezeket a hiányokat Bokros

elmélete nem méri pénzben, füttyül rá az SZDSZ, füttyül rá a kormány, füttyülnek a nemzetközi szervezetek. Mi pedig, a magyar társadalom, szervezetlenül nem tudjuk megoldani.

Ezek az igazi problémák, Retkes úr, az Ön által említettek csak utánuk következnek!

BOTTA MELINDA

A MAGYAR KORMÁNY ÚJRA LEFEKszik A VILÁG CSENDŐRÉNEK – GUANTANAMÓI FOGLYOK MAGYARORSZÁGON?

A guantanamoi fogolytábor, mely eddig is nemzetközi egyezmények megszegésének helyszíne volt, méltán váltott ki világszerte felháborodást. Hivatalba lépését követően Barack Obama bejelentette: bezárátja Guantánamót. Azok, akik ismerik az amerikai imperializmust, már ekkor sejtették, nem holmi emberiség vezetett a döntéshez. A sejtés beigazolódott: a veszélyesnek minősített foglyokat az Egyesült Államok területén zárják el, a többi foglyot pedig a csatlós államokra bízják, menekültstátuszt adva az adott országban – így hazánkban is. A magyar kormány még nem döntött, de – ismerve a magyar külpolitikát – aligha várhatunk mást, mint a terv elfogadását.

Az egész ügy két kérdést is felvet:

Egyrészt, nevezetesen, hogy amennyiben ezek az illetők nem veszélyes terroristák, miért nem engedik őket vissza a hazájukba? Talán tanítani akarják nekik a „demokráciát”? Amerikai és főként magyar pénzen, Magyarországon?

Másrészt, ismerve a guantanamoi fogolytáborban alkalmazott technikákat, melyhez képest az inkvizíció módszerei mérsékeltnek mondhatók, még a legjámorabb fogoly is igen könnyen radikalizálódhat. Ha eddig nem volt szélsőséges, hát ne csodálkozzunk rajta, ha most az lesz.

A menekültstátusz abszurdságáról nem is szólva, hisz ezek az emberek nem önszántukból hagyták el szülőföldjüket.

A Baloldali Front-KISZ a leghatározottabban tiltakozik a magyar kormány újabb tánca ellen, amihez az amerikai imperializmus szolgáltatja a zenét (értsd: halálsikolyok, jajkiáltások, fegyverropogás), egyúttal követeli a foglyok azonnali visszaengedését hazájukba!

Domesztikált halál

Ahogy a vadmacskából doromboló házicicust szelídített prémruhás ösünk, és ahogyan magához édesgette a tejelő marhát, úgy csalogatják hozzánk nagyhatalmú világurak a halált. Nem elvont gondolat ez – maga a valóság! Ezt találták ki, amolyan szelíd gyógymódként a nyomor és mindenféle ocsmány, de evilágon marasztaló világnyavalya ellen. Szelíd, kegyes halál kontra osztályharc. Aki már feldobta a vietnámi papucsot, nem pofázik többet. Nem tüntet, nem borítja ki a szilvaízes üstöt. Pontosabban nem borítja valamelyik rózsaszín kosztüms jenkí dáma fejére.

A korlátlan demokrácia, lehetőség, gazdagság, asszonytartás, meg csuda tudja, milyen ékes jelzőkkel illetett USA területén saját kezükkel ölik magukat a katonák. Milyen lelki okai lehetnek annak, hogy idén majdnem száz szerencsétlen vetett véget életének a korlátlan hülyeségek hazájában? Egyszerű: ezt hozza az „ölni és ölni hagyni” elv. A guantanamoi foglyot

megöli a katona, a katonát halálba kergeti a lelkiismeret, amit az imperialista terror nem irthat ki. Néhány lépéssel odébb, az embargó sújtotta Kubában alig van öngyilkos. Szociális munkás és kórház annál több. Ott nem robog a mentő heted-hét kórházon keresztül, addig, míg meghal a beteg. Kuba nem Magyarország! Jaj lesz neki, ha ráerőszakolják a fincsi, habos, cián-ízű demokráciát. Van a ciánnak egyáltalán íze? Még megtudhatom valamelyik gátlástalan, kapitalista aranyhajhásztl! Kegyes halál! Ölni és ölni hagyni! Szép kilátások... Mire megvénülünk – mondhatnánk Jókaival – már csak illúzió marad a tartás, az emelt fővel vállalható élet. Ha esetleg tévedésből mégis megvénülnénk, majd bedugnak bennünket egy lepusztult elfekvőbe, ha lesz akkor még olyan. S ha lesz is, milyen lesz? Penészes alagsorba száműzött, koszos bérágy?

Nekem sajnos a születés és az élet a vesszőparipám. Ezért inkább az osztályharcot választom!

COMANDANTE CAMILO TORRES

Victor Jara, kommunista zeneszerző, számos forradalmi dalt írt Che Guevaráról, Fidel Castróról és a forradalomról. Nem feledkezett meg Camilo Torres Restrepo atyáról sem, aki szociológus, katolikus pap és egyetemi tanár volt, míg fegyvert nem fogott a szabadságért és szocializmusért. Méltatlanul hallgatnak róla, de Latin-Amerikában ma is él, akárcsak Che.

„Az emberi világot meg kell változtatni, mozduljatok, ne csak ott álljatok!” - énekeltek Sao Paulo Szent Pál Templomában a viskók és szegényes munkáslakások fiai. S a plébános velük együtt énekel, majd kivonulva a miséről, „Szocializmus vagy halál!” feliratokat festettek a kerítésekre, és Che Guevara, Simon Bolívar és Camilo Torres arcképével díszített zászlókkal éltették a forradalmat. Ők Braziliától Kubáig a szabadság és a forradalom jelképei.

Torres atya az evangélium tanítására vetítette rá a marxista eszmerendszert. Sok ellenséget szerzett ezzel a tétével, mégsem hátrált meg. Kapcsolatba lépett a Kolumbiai Kommunista Párttal, de hívő és pap maradt. Szavait nem nyelte el a puszta, és nem váltak demagóg prédikációkká sem. Camilo Torres csatlakozott a Nemzeti Felszabadító Hadsereghez, és 1966-ban fegyverrel a kezében, egy tűzharcban esett el marxista gerillaként. Ma is a nyomor és kiszolgáltatottság ellen harcoló Kolumbiai Forradalmi Fegyveres Erők példaképe.

Companero Comandante Camilo Torres.... – emlékezik Victor Jara.

FOGARASI ZSUZSANNA

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

A SZOVJETUNIÓ SZÉTVERÉSE

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989 nyarán a Litván SZSZK kikiáltja függetlenségét. Tavasszal hasonló lépést tett már a Lett SZSZK. Példájukat követve a többi tagköztársaság is elindul a függetlenné válás útján. Formálisan ez még nem jelent kiválást a Szovjetunióból, a valóságban azonban elindul a folyamat. Mindennek közvetlen hatása van a magyarországi folyamatokra.

MIT JELENTETT A SZOVJETUNIÓ?

A Szovjetunió 1917-1991 között az egyik meghatározó világhatalom volt. 22 millió négyzetkilométeres területével és mintegy 293 millió lakosával a legnagyobbak közé tartozott. A Szovjetunió 1957-ben fellövi az első szputnyikot, ami nem egyszerűen érdekes tudományos teljesítmény. Azt jelzi, hogy a Szovjetunió rendelkezik olyan interkontinentális rakétákkal, amelyek nem csak Lajka kutyát képesek a világűrbe juttatni, de sok-sok atombombát az Egyesült Államok területére is. Az USA sérthetlenségét először a japánok törlik meg 1941 decemberében, amikor szétbombázzák Pearl Harborban az amerikai flottát. De ez inkább egyedi akció, amit a japánok többé nem képesek megismételni.

A Szovjetunió nem egyszerűen geopolitikai tényező. A Szovjetunió a világ-szocializmus központja. Ráadásul életképes központja, mindenek előtt gazdasági erejével. A Szovjetunió az 1950-es években az USA ipari termelésének 12 százalékát adta, az 1980-as években már 80 százalékát. A mezőgazdaságban pedig az amerikai termelés 85 százalékát adták a szovjet szövetkezetek és állami gazdaságok. A Szovjetunió az utolsó pillanatig képes volt gazdaságilag fenntartani a katonai erőegyensúlyt az USA és a Szovjet-

unió között. Vagyis, ha nehezen is, de előteremtették a szükséges pénzt, tudományos és gazdasági potenciált. A Szovjetuniót nem a gazdaság, hanem vezetőinek megalkuvó politikája tette tönkre.

A Szovjetunió példájával lelkesített a világ népeit. Milliók számára biztosított olyan előnyöket, amelyekhez hasonlót az USA soha. Teljesen ingyenes volt az oktatás, az egészségügy. Minden családnak volt saját könyvtára, a szovjet emberek általában négy folyóiratra és újságra fizettek elő. Az 1980-as években, a Szovjetunióban a legnagyobb keresettel a tudósok ren-

delkeztek, mintegy havi 1200-1500 rubellel. A párt- és állami vezetők fizetése csak 600 rubel körül volt, a vállalatigazgatók pedig 400 rubel körül kerestek. A munkások átlagbére 150 rubel körül volt. Ugyanabban az időben az Egyesült Államokban egy vállalatvezető 115-ször többet keresett, mint egy munkás.

A Szovjetunió abból indult ki, hogy a szocialista forradalom nemzetközi ügy. A Szovjetunió az első pillanattól kezdve jelentős anyagi és erkölcsi támogatást nyújtott a világ kommunista és munkásmozgalmának. Ezt a szerepet azóta senki sem vette át.

A SZOCIALIZMUS SZÉTVERÉSE

Az amerikai imperializmus a kelet-európai országokban a békés rendszerváltás

RONALD REAGAN AMERIKAI ELNÖK ÉS MIHAIL GORBACSOV. A SZOVJET FŐTITKÁR MEGKEZDTE HAZÁJA ELADÁSÁT

modelljét alkalmazta. Ennek lényege az, hogy meg kell nyerni az uralkodó párt, az uralkodó rétegek egy részét arra, hogy adják át a hatalmat békésen a nyugat által támogatott belső ellenzéknek. A tömegeket pedig a média és a belső értelmiség segítségével manipulálni kell, el kell hitetni, hogy nincs más út, mint a tőkés rendszerváltás.

Ez a politika új fordulatot vett 1989. január 20-án, amikor az Egyesült Államok elnöke George Bush lett. Bush kiadta az utasítást: leszámolni a Szovjetunióval. Nem háborúban kell legyőzni, hanem a belső reformok kierőszakolásával kell elérni a rendszer pusztulását. Ehhez a belső feltételeket Mihail Gorbacsov politikája jelentette, aki 1985 márciusa óta állt a Szovjetunió élén.

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989 márciusában az SZKP Központi Bizottsága dönt az agrárreformról. Ennek lényege, hogy ugyan megmaradnak a kolhozok és szovhozok, amelyek a szocialista tulajdonviszonyokat testesítették meg, de engedélyezték a farmgazdaságokat, amelyek viszont a magántulajdonra épülő tőkés gazdaság előfutárai voltak.

Ugyanezen év márciusában lényegesen átalakítják a politikai struktúrát. Országos választásokat tartanak, amelyeken a kommunista pártot tudatosan háttérbe szorítják. Májusban létrejön a Szovjetunió Népi Küldötteinek első kongresszusa, ahol a hangadók már olyan személyiségek, mint Borisz Jelcin, aki az SZKP egyik vezetőjeként nyíltan szembeszállt az SZKP politikájával, és később Oroszország elnöke lesz. Vagy például Andrej Szaharov, az atomtudós, aki leplezetlenül a szocializmus ellenségének tekintette magát.

Az új parlament csak látszólag szolgálja a szocializmust. A valóságban Gorbacsov megszűnteti a kommunista párt vezető szerepét, amit majd 1990-ben deklarálnak is. A Szovjetuniót kvázi többpárti rendszerű országgá alakítja. Ez persze még nem az igazi tőkés többpártrendszer, de a lényeg megvan: az SZKP-t megfosztják vezető szerepétől. Gorbacsov fokozatosan felszámolja a szocializmusra jellemző tervgazdaságot, és beengedi a piacot. A piac viszont nem szocialista kategória, hanem a kapitalizmus szabályai szerint működik. Gorbacsov tudja azt is, hogy a modern média milyen szerepet játszik, ezért a médiát a glasznosztly politikája alapján fokozatosan átjuttatja a tőkés

BORISZ JELCIN RÁÉRZETT A RENDSZERVÁLTÁSRA

kés erők kezébe. Végezetül Gorbacsov hozzányúl ahhoz, ami hét évtizeden át szent és sérthetetlen volt, a Szovjetunió egységéhez.

A NAGY OROSZORSZÁG KOVÁCSOLTA FRIGY

1989 tavaszán elindulnak az ellenzéki tüntetések, elégedetlenségi akciók az egyes tagköztársaságokban. Ma még nem tudjuk pontosan, hogy ezek spontán reakciók voltak a moszkvai fejleményekre, vagy éppenséggel Moszkvából generálták őket. Az irattárak ma még zárva vannak, sejtéseink se lehetnek.

1989. április 9-én a grúziai Tbilisziben végbemegy a Véres vasárnap. 16 tüntetőt lönek agyon. Novemberben, a moldvai Kisinyovban a belügyminisztériumot veszik ostrom alá a tüntetők. Novemberben a baltikumi köztársaságok kijelentik, hogy ők bizony ezentúl gazdaságilag elszakadnak a Szovjetuniótól.

Gorbacsov lényegében hagyja a köztársaságok kiválását. Tudja, hogy a Szovjetuniót nem lehet egy népszavazással felosztatni. Nem csak azért, mert a második világháborúban 20 millió szovjet ember áldozta életét a Szovjetunióért, hanem azért sem, mert minden hibája ellenére a népek ilyen együttélése több előnnyel jár a benne lévő népeknek, mint hátránnyal. Akkor pedig csak egy meg-

oldás van: engedi a nemzeti elkülönülési törekvéseket, amelyek mindig is, minden rendszerben léteztek.

A dolgoknak azonban megvan a logikájuk. A Baltikum kiválása nem jó dolog, de nem rázná meg a Szovjetuniót. 1990-ben bekövetkezik a döntő csapás. Borisz Jelcin vezetésével megkezdődik Oroszország kiválása. Ha a legnagyobb, Oroszország kiválik, nyilván értelmetlenné válik az, amiről a szovjet himnusz így szólt: „Szövetségbe forrt szabad köztársaságok: A Nagy Oroszország kovácsolta frigy.”

1991. szeptember 5-én Mihail Gorbacsov javasolja a Szovjetunió Népi Küldöttei Kongresszusának: oszlassák fel önmagukat. 1991. december 26-án a Szovjetunió hivatalosan is megszűnik létezni.

Kelet-Európa országaiban békésen végbemegy a tőkés ellenforradalom. A munkásokat, a dolgozókat mindenütt megfosztják a politikai hatalomtól. Helyükbe a tőkés lépnek. A köztulajdon mindenütt magántulajdonba kerül. A kelet-európai országok fokozatosan a NATO és az Európai Unió tagjai lesznek. A tőkés nyugat eléri azt, amiről négy évtizeden át álmódott. Megszűnteti a Jaltai rendszert, semmissé teszi a II. világháború eredményeit. Úgy érzi: végleg legyőzte a szocializmust. ■

KISZ tábor

2009. augusztus 14-16.

Baloldali Front
Együttműködés a jövőért

Bővebb információ és jelentkezés:
E-mail: frontelnok@gmail.com
Tel.: 06-30/630-7157

Balatonszárszó

CSATLAKOZZ!

Ha szívesen részt vennél a gyárak előtt demonstráló, agitáló, szórólapot osztó akciócsoport munkájában, jelentkezz! Várunk, ha egyszer, várunk, ha többször is eljönne! Lehetsz fiatal vagy idős, párttag vagy szimpatizáns, közöttünk a helyed!

Ha gyűlölöd, ha felháborít, ha tenni akarsz az ellen, hogy embereket önhibájukon kívül megfosszanak otthonától, jelentkezz! Várnak az Otthonvédők, s az Otthonvédőkkel együttműködő munkaspárti aktivisták!

Időpontokról, helyszínekről kérj bővebb tájékoztatást a pártközpont telefonszámán, e-mail címén vagy Fogarasi Zsuzsanna budapesti alelnöktől a 06-20-463-0757 telefonszámon.

A Szabadság megjelenése

Tájékoztatjuk előfizetőinket és olvasóinkat, hogy A Szabadság jövő heti, július 30-ai száma nem jelenik meg. A Szabadság 29. számát tehát augusztus 6-án, csütörtökön kapják kézbe olvasóink.

Az Alkotmánybíróság a parlamenti képviselők pénztárcája mellé állt

Az országgyűlési képviselők trükközéssel megpróbálták a költségterítésükről szóló népszavazás elé menni, és nyomást gyakoroltak az Alkotmánybíróságra (Ab) – jelentette ki Seres Mária, a népszavazás kezdeményezője, miután az Ab a múlt héten arról döntött, hogy nem tartható népszavazás a képviselők költségterítéséről.

Seres szerint rendkívül szomorú, hogy ahelyett, hogy ezt a kérdést rendezték volna a képviselők, "trükközéssel megpróbálták a népszavazás elébe menni, nyomást gyakoroltak az Alkotmánybíróságra is, és úgy tűnik, hogy ők győztek".

Hozzátette: "ők 386-an erősebbek, mint mi 605 ezren (ennyien írták alá a kezdeményezést)". A kérdésre ugyanis nem született megoldás, az időközben megalkotott szabályozásban nincs kötelezővé téve, hogy az országgyűlési képviselő elszámoljon költségterítésével. Mint elmondta, az Ab egy 1997-es határozata szerint a népszavazási kezdeményezés alkotmányos védelem alatt áll, és semmiféle beavatkozás nem engedett, még az Országgyűlés részéről sem. Az Ab a "saját határozatát nem vette most figyelembe", viszont rábólintott a parlamenti képviselők alig burkolt újabb fizetésemelésére.

A nyomásgyakorlást a parlamenten belül kell folytatni. Ha a jelenlegi képviselők nem tudnak felülemelkedni saját anyagi érdekeiken, akkor új képviselőknek kell bekerülniük az országgyűlésbe – mondta.

A Magyar Szocialista Párt cinikus módon közleményben jelentette be, hogy örül az Alkotmánybíróság döntésének.

Mostantól tehát a - szocialisták által kezdeményezett új törvény alapján – 70 „honatya” az eddigi dupláját fogja keresni, a többiek pedig másfélszer ennyit vihetnek haza jövőre „költségterítésként”. Mindezt ráadásul számlával sem kell igazolniuk.

A Magyar Kommunista Munkaspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkaspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>